

No 's tornen els originals.
Dels treballs ne son responsables llurs
autors.

Periòdic literari. - Surt els dies 10 i 25 de cada mes

LA LLENGUA TROSSEJADA

Amb un escamot de tropa
n' es vingut un capità;
un hom en tota la vila
ben segur no trobarà.
Vells i nois per nostre terra
lluïten valents molt temps fa;
les dònnes, tot fent desfiles,
no paren mai de cantà.
La cançó no la enten gaire,
no la enten lo capità;
però li escau la tonada
que fins lo fa trasmudà.
—No puc més,—diu al corneta,—
tot seguit ja pots cridà,
que ventaré una mordassa
al qui canti en català.—
Les dònnes senten la crida
i se 'n posen a cantà;
per cada carrer que passa
un chor se sent esclatà.
Al oir tantes canturies
pert lo seny el capità;

empaita una pobre dòna
que estranyada se 'l mirà.
La dòna s' atura i canta,
canta ardida en català;
bofetada que li 'n dona
no la fa pas gens callà.
Dins de la boca amb quimera
un drapot li fa posà;
els llabis encare 's mouen,
se mouen en català.
Allavors li clou els llabis,
posant-hi a sobre la mà,
més encare 'ls ulls li parlen,
li parlen en català.
Li lleva 'l drap de la boca
i amb lo sabre se n' hi va,
deix la llengua trossejada,
que mai més podrà cantà.
Lo fill que du en ses entranyes,
la qui ja no pot parlà,
dins el ventre de sa mare
ja glateix en català.

FREDERIC RAHOLA.

La gitana

El carrer es llarc i fa molta pujada. Les derretes torres se retallen del cel.

A banda i banda de carrer hi ha una acera menuda, i segons l' hora qu' es hi ha l' ombra a l' una o a l' altra, i la gent puja per la de l' ombra, poc a poc, costosament.

Tocant a les aceres hi ha reixats de torretes que s' veuen endintre voltades de jardí i que s' diferencien de les que, semblant més tafaneres, aboquen els balcons sobre 'l carrer; i entre unes i altres, a lo millor s' hi troba algún tros de terreny en venda.

Els rellotges no 'ls fan pas gaire falta a la gent del meu carrer.

A les vuit del dematí passa 'l carro de la verdura, i el burret porta una esquella ressonanta que se sent de per tot arreu. A les nou unes dones que venen peix, el criden amb una veu d' espinguet que, si eis diumenges gandulejo una mica massa, prou que 'm desvetllen. Una estona abans de migdia passa 'l carro de la fruita, amb un home com un Sant Pau que crida amb la seva veu grossa, plena, que no sembla sino que sigui l' amo del barri.

Així que us poseu a dinar passa 'l ruquet del Tupinamba, carregat de café, i el mena un xaval que disfruta tocant la corneta. A quarts de dues un carretó vermell amb el *manitecao!*... *helao!* *helao!* A les cinc passen les cabres.

I aqueixes hores no s' alteren per a res: ni que 'l sol estabelli, ni que 'l dia grisegi amenassant pluja.

A la caiguda de la tarde, hala, hala, carrer amunt, gronxant de banda a banda 'l caret que porta ensarronat a la esquena, veuren una gitana descalsa. No s' para pas en lloc. Bé prou que ho sab que la gent del meu carrer en fuig d'ella, com de la mala pesta.

I la gitana passa, i sota aquell tou de roba vella, qu' havia sigut virolada, hi regonflen els muscles de sa carn jova a cada camallada costa amunt.

A n' aquella hora la gent del meu carrer treu cadires i balancíns, i s' acosten uns i altres i fan rodones, murmurant del veí:—que la gent del meu carrer, si bé es veritat que hi ha excepcions, es vulgar fins al moll dels ossos.

Quan passa la gitana se 'ls mira amb odi. Bé prou que ho sab que aquella gent li té por i que ni llepsant-li li donarà mai una moneda.

El caret, en canvi, inconscient, ensarronat a la esquena, allarga els brassos i xiscla, com assegat de festes.

Dalt de tot de la pujada, allí on el cel talla 'l carrer, hi ha una casa blanca i neta que us roba 'l cor.

Pel reixat s' hi aboquen milers de campanetes morades, i si mireu per entre 'ls barrots no trobareu ni una fulla seca en la sorra del jardí. Els arbres hi son verds, ufanosos, que cada dematí els rega 'l criat, cuidant de no mullar la canalla que se li posa al davant, i el lessami i l' heliotrop esgarrapen amorosament les parets, mig amagant unes artístiques reixes ventrudes de ferro forjat.

Hi viu un matrimoni estranger amb els seus fills, cinc criatures rosses, d' ulls blaus i boquetes postureres, que la més gran no té pas set anys.

Al pare se 'l veu poc. A vegades surt amb la dona de brasset, i s' enfilen per la montanya, i la canalla corre devant d' ells, i una senyoreta que 'ls vigila els repta carinyosament.

Son tan rossos aquells angelets de Deu, que si van per la montanya pel cantó on groguejen les ginesteres, des de lluny semblen manats de ginesta que fugin.

El pare diuen si dibuixa i tot ho envia a fóra, i diuen que té un quarto d' estudi al primer pis, que mira a la montanya, que l' eucaliptus li fa de reixa, qu' es una cosa mai vista, d' esplèndidament arranjat.

Hi ha qui diu que la senyora, qu' es prima però un xic desfeta i té 'ls ulls cansats i els llabis caiguts, potser per lo generosa qu' ha sigut de maternitat, al seu país estava malalta... i qu' ha millorat molt. Aqueixa versió l' aprofiten els propietaris de les torretes veines quan volen vendre o llogar-ne alguna, per a encomiar lo elevat i sà que es el carrer.

El xafardeig i la curiositat de la gent sempre s' ha estrellat a la porta de casa els estrangers... que a n' aquella casa aquestes coses lletjes no hi entren.

Els veïns saben com se diuen els nens per sentir-los cridar per la institutriu, i prou. Quan passen, marit i muller, per davant d' un rotllo, tots s' apressen a donals-hi les *buñas noches* amb un accent que fa pena. Els hi sembla que 'l castellà 'l deuen entendre millor. La senyora respon, baixant gentilment el cap, i el marit, portant-se la mà,—aquella mà prima i correcta, mà noble d' artista,—al boletet gris.

Els veïns ja ho han probat forses vegades de ferhi amistat amb el matrimoni estranger, però la senyora sembla que no vol pas que li alterin la serenitat de casa seva, i respón a tot amb un somris com aquell que diu:—¡I bé! ¿qué s' hi ha de fer?—I es retira suaument.

Cada tarde, quan la gitana arriba al cap d' amunt del carrer, amb la criatura a la esquena—bellugant son caparró de bronze, brut i grenyós, amb aquells ulls inquietos,—s' obra la reixa de casa 'ls estrangers i surt la canalleta, amb llurs caparrons rossos, nets, i amb els ulls blaus i serrens, i fan postures al caret, i el caret riu que riu i xiscla que xiscla, ensenyant quatre dentetes blanques, i la gitana, que s' està d' esquena, posa cara d' agrada i satisfeta, com la bestia noble que s' sent acaronat el llom.

Els nens li diuen noms estranys, carinyosos, pot-ser els mateixos noms que diuen al endiablats fox-terrier i a n' aquell gatàs negre, mansoi, de pèl llarc, que corren pel jardí:—¡qué sab la canalleta!—I el caret estira 'ls brassos i també diu quelcom a la seva manera.

La institutriu els vigila des de l' acera, i de vegades la figura interessant de la mare apareix un moment al marxapeu de la entrada.

La gent veïna s' ho mira i a totes les cares, no sé per que, s' hi llegeix rabia per la gitana o enveja perque la canalleta dels estrangers li diuen coses.

Quan se 'n va la gitana, el caret plora per quedar-se, i les criatures rosses el segueixen, i no hi valen els crits de la institutriu per a que no fugin. A voltes la fan correr tota sofocada.

La gent hi ha pres cartes en la qüestió.

—Miri,—diu una veïna quan se topa amb la se-

FESTA

nyora:—jo si li dic es pel bé que 'ls hi vull. Aqueixa gitana, com totes elles, es una lladra. No la deixi mai entrar a casa.—

La senyora somriu, amb aquell somriure de sempre, i no diu res.

Un altre dia la escomet una altre.

—Tingui compte amb aquella gitana que roba 'ls cuberts.—

I la senyora, res: somriu i fòra. I cada tarde les criatures juguen amb el caret, i finsestic segur de que la gitana puja tota la costa del carrer, no més que per a que 'l seu filló 's diverteixi una estona.

La gent s' indigna al veure que 's perden estérilment les seves advertencies.

Una tarde que la senyora estava fòra la reixa i els seus fills jugaven, així que 's va veure, al cap d' avall del carrer, la gitana que pujava, una dòna a l' acera del davant va exclamar:

—¡Ja ve la mala sòrt!— I va afegir desseguida, dirigint-se a la senyora:—Aqueixes donotes roben criatures.—

No va somriure pas la senyora rossa al sentir això. Va quedar-se una estona sobtada, com pensant una cosa terrible, i va seguir aquell esvarament en els ulls de quan se comensa a agafar por.

¡Roben criatures! ¡Quina cosa tan horrorosa li havien dit a n' aquella mare!

Tal volta sí que amb les magarrufes del caret, algún dia que estiguessin distretes li faria seguir un fill!

I com la lloca que veu el perill i crida a la llocada, ella va cridar als nens al seu costat, els va fer entrar a dintre i, esporugida, va tancar la reixa.

La dòna que s' estava a l' acera del davant també s' havia amagat. I quan la gitana va arribar al davant de la torre i no va veure les criatures rosses, ja ho va comprendre que li havien segat l' herba sota 'ls peus.

El caret, sorprés i fent el patarrell, obria uns ulls com unes taronges mentres sentia que 'ls nens dels estrangers feien una raresa, però no se 'ls veia pas. Semblava una niuada que 's sent xerrotejar, anant pel bosc, però no se la veu en lloc.

La gitana, enfurismada, sinistre, ressortint del cel blau i tranquil, renegava com una boja i amennassava a tot el carrer amb els punys closos. Quan va ser ben esbravada, se la va veure com se perdia enllà d' aquella ratlla que talla 'l cel, amb el caret ensarronat a la esquena, que de lluny semblava un gep: el tristíssim gep de la tradició de la seva rassa.

Risrimach Sentris

OFRENA

I

Petit, petit aucellet
que des l' esquerp cim devalles
posat en el finestral
de la cambra de m' aimada.

—
Sota un cel tot rialler
o sota la nuvolada
del sol a la gran claror
al lluir de la estelada.

—
Càntali sens mai parar
reflla belles corrandes,
la eterna cançó entonant
de la terra catalana.

II

Dolcíssim enamorat
que are 'm fas eixes corrandes,
no podré complauret, no,
car duc l' ànima endolada.

—
Lluny del niu qu' el sopluijà,
clos de belles recordances
enmudi el cantaire excels
de la plana vigatana.

—
Enmudi el dolç rossinyol
que 'l cel d' ell gelós estava
els estels en l' infinit
per a seu el desitjaven.

—
Plor de baume de les flors
tendres planys de l' aucellada
cors marcits d' anyorament...
feuli vostra presentalla.

AGNA SENÈ DE AYMA.

ANYORANÇA

A ELIA

Que trist n' es viurer lluny de mon aimada!
Ditxosos los qu' aprop d' ella poden estar i contemplar sa gentil figura d' angelet! Jo lluny de tu, sense poguer-ne estar al teu costat, m' entristeixo i mon cor s' ompla de anyoransa! ¡T' anyoro! anyoro ton somriure amorós; ta veu tan harmoniosa, ta figura tan gentil i mentrestant penso amb tu, ploro, ploro molt, ploro d' anyoransa!... Voldria estar sempre a vora teu, voldria besar tos llavis cada dia, voldria fer-te un pom de flors cada matí, una corona d' estrelles cada vesprada per a poguertela posar sobre ton cap, voldria cubrir lo teu cosset amb tessóns d' or per apagar lo teu fret en les nits d' hivern, voldria... ¡Ah! que sé jo lo que voldria? Voldria estrenyer cada instant ta blanca maneta i acostant-la sobre mon pit te faria sentir com palpita d' amor per tu!... Voldria fer-te la més felis, la més ditxosa! Voldria ser-ne poeta per a fer-te lo vers més amorós i que tu l' escoltesis satisfeta! Voldria ser-ne lo teu espós, per a aimar-te eternament, per a no oblidar-te ni un moment, per estar sempre besante amb un idili etern! Voldria morir contemplante com somrius i estrenyet entre mos brasos fort... molt fort!... fins que nostres pits s' ofegessin, per a morir los dos junts i així ja mon pobre cor, no patiria més d' ¡Anyorança!

PERE ANRICH.

Tot-hom hi fa lo que pot

Els tres gairebé més vells del poble eren el senyor Rector, la llevadora i don Ramón el metge.

Cada tarde a l'istiu ja se sabia, qui els volgués trobar, que anés a mà dreta de la carretera sota l'ombra dels arbres blancs de la font del Miracle

El que arribava primer, gairebé sempre era el rector i després la senyora Quima o bé don Ramón.

Quan un dels dos faltava el rector ja deia:

—Demà enterro, o

—Demà bateig, segons fos el metge o la llevadora el qui faltava.

Perque, això sí, tan l'una com l'altre no s'hi adormien en la feina, no s'els hi podia dir pas, mal profit te fassi.

Una de aquelles tardes xardoroses en que els jaios la feien petar a l'ombra deliciosa i fresqui-vola dels arbres de la font, comensaren a parlar del poble i dels canvis que 'n ell havien vist durant el llarg transcurs dels anys que desempeñaven llurs respectives missions.

—Jo si que puc ben dir, exclamà el rector, que fora el vell de can Sureda i la masovera dels Canadells, a tots els que avui la campen els he batejat jo, a tots els he fet fer la ganyoteta amb la maneta de sal.

—I jo, afegí la senyora Quima, fora els que vosté a anomenat i l'avia de cal Puntas, a tots els he ajudat a venir al món, a tots.

—I per lo que 'm toca a mi, si que puc assegurar, digué el metge, que...

—Que ha fet vosté, sant cristià, sinó mirars-ho, si a n' el poble s'ha disfrutat sempre d'una salut de ferro i no hi ha hagut mai cap peste, a Deu gracies.

—Sí, eh? doncs a tots els que han mort des de cincanta anys enera fins avui, qui els ha receptat sinó jo?

Magu Murià

Petitesses

Si de ma lira un dia
ne sortisin cançons com mon cor sent,
lo meu cant vibraria
cristalli, com l'argent,
i el tri del rossinyol imitaria.

Dius que amb mi t'has enfadat
perque t'he fet un petó?
Es que m'havia tentat
dels teus llavis la roijó.

Segons el diccionari
es lo que més abunda, lo comú.
Jo veig que es al contrari,
doncs gairebé ningú
sab ja on se troba lo sentit comú.

Son els teus ulls dos estels
que del blau cel han caigut
i que abans de ser estels
ulls de deesa han sigut.

LLETRES A UN AMIC

V

He rebut la teva del 15. Veig que insisteixes en el meu enamorament. Repetesc que t'equivoques. La reacció que ha experimentat el meu esperit, no pots atribuir-la a altre cosa que al meu bon estat de salut i a les reconfortants lectures d'aquests darrers dies. Es que no puc enamorar-me? Sí. Ja sé que això es una cançó eterna, que la vida del home es un constant idili i que del cor n'emanen sempre i a tot-hora sotilíssimes vibracions. Ho sé tot, això. Sé, que enamorat una i mil voltes, puc tornar a enamorar-me una i mil més. Sé, que desenganyat a centes de vegades, puc tornar a sofrir altres cents desenganys. Sé, que l'amor mai s'acaba, que quan un idili se romp torna a comensar un altre idili, que aquest florir i re florir d'esperances i il·lusions durarà tan com durarem nosaltres. Que fins, quan trobarem sóta els nostres peus la esgarrifosa fredor de la tomba, fins aleshores encare estirarem desesperats els esllanguits braços, per arrapar-nos com a nauífrecs en la barqueta dels amors. Sé, que fugirem d'aquest món pensant encare trobar uns nous amors món enllà. Sé, que fins aquell qui mai ha estimat, creu poguer estimar quan fugi d'aquesta terra feixuga on sols hi ha sofert i plorat. Sé tot això, amic, i precisament per que ho sé té repetesc que no m'he enamorat.

Per altre part, té confesso que no 'n sento necessitat. Girant tan sols endarrera alguns fulls del llibre de la meva vida, trobo tot seguit recorts i recorts que endolceixen l'existència meva. Sabs tu quants ne tinc! I, es tal l'estat de placidesa del meu esperit en l'actualitat, que al repasarlos en els armots de les infidelitats hi se fer brotar una profitosa ensenyança, i damunt cada desengany hi sé fer naixer una flor blava d'aquelles que penjen atrevides en el caire dels abims, o pujen solitaries de les pregoneses dels gors.

Sabs, molt bé, que transcribint tan sols lo que amor m'ha escrit ne tinc sobradament per a tornar a viurer uua vida d'enamorament tan llarga com la que he viscut.

I, apropósit de lo que t'he dit en una de les meves, penso copiar-te alguns paragrafs de les lletres d'Otilia, que com ja sabs are s'ha casat. Quantes i quantes deduccions podràs fer!... Aquella dóna que tan m'estimà, are, sense ni més ni més, per conveniencies socials, acaba d'entregar-se indisolublement a un altre... Rés, que té 'n faràs creus!...

En aquest meteix correu t'envio la obra d'en Marcel Prévost *Les vierges fortes—Lea*, que no dup-to t'agradarà.

Avui es el primer dia que ha sortit el sol després d'aquests xàfeces continuats. Si vegessis are el jardí quin goig fa!

Digues a la teva mare que la reina de les flors puja ufanosa com cap any. Mai hauria dit que hagués resistit tan valentment els rigurosos frets del hivern darrer!

Una estreta de mà.

FRANCISCO X. VERGÈS

FRANCISCO FREIXAS.

Torelló, Juny 1914.

LA PRIMERA

Un diumenge al matí enrotllavem quatre companys una taula de cafè, i picant de tan en tan d'un platet una oliveta per a acompanyar els glops del vermouth que teniem al davant, conversavem de toros; jo volia distreurels d'anar-hi aquella tarde, com tenien intenció, fent-lis veurer que amb lo dia tan bonic que feia lo millor fora anar a la montanya, perque allí s'esplaià l'esperit amb la contemplació de les belleses de la Natura, les flors i els arbres gronxant-se amb lo ventet, sembla que 't diguin: «Seu aquí, reposa i respira, omplena tos pulmons de sava, renova forces per a poder lluitar tota la setmana, ja que ets esclau de ton treball.»

Parlant aixís volia convèncels com altres voltes, més no ho vareig poder lograr; tenien els toros ficats a la mollera, fins un dels tres me va dir: tu avui tindries de venir-hi amb nosaltres, creume, no t'empenediràs d'haver assistir a un espectacle tan brillant, tan ple de vida i tan bell. Fesme d'ell tots els elogis que vulgas, mes espectacle on tot hom té dret a cridar i fins a insultar-se uns amb altres no es espectacle, es orgia, es bacanal, lluny de tot le que siga art, faltat d'estètica i gairebé 't diré que immoral.

Peró tan i tan me sermoneijaren que 'm convenceren i els vaig prometre anar-hi per primera volta.

Ja som a la tarde, lo blau del cel va cobrir-se de boires, trobo als amics tots alegrois, els saludo i els dic: ¡nois! el sol s'ha amagat, no vol esser torero! Es posaren a riurer, i comensem a caminar cap a la plassa.

Un dels meus companys entussiasmat em deia: avui veuràs correr Miures, aquells toros tan braus, i mentres tan al cel anava cobrinse de color de cendra, mentres s'aixecava un ventet que francament preludiava aigua.

Quan més caminavem lo tranzit creixia; en els tranvies el passatgers anaven com a sardines en barril, cotxes, autos, tartanes, tots corrien; la gent hi anava com remades de bens, tothom alegre i frisos flairant amb delicia i per endevant la sang que esperava veurer.

Quan arrivem a la Plassa, se sent lo remor d'un tró molt llunyà i com que ja es la hora senyalada i tot està disposat, surten a la plassa els toreros, amb sos vestits que fan tan bonics la lluisor del or i la plata i aquella variació de colors de les capes enrotllades en llur cos. Lo cop de vista es preciós; un esclat d'aplaudiment ressona en la plassa, surtit de les mil mans de la multitud electrisada i disposada a rebre fortes emocions.

Tenyit de negre el cel i lo vent fent correr les boires en totes direccions, comensa regnar en la plassa la por de que ploqui.

Havient mort ja el tercer toro, comensà a plourer ¡i de quina manera! semblava que feia vint anys que no ho havia fet; els toreros es retiraren en espera de que minvés.

La fera, sola al mig del circol, bramava com si protestés d'aquell aiguat inopinat, quan de prompte saltà a la plassa un jovenet, amb un troç de drap vermell i s'en anà dret a n'ella; en aquell precís moment s'esqueixen els nuvols i un reflexe de foc acompanyat d'un tró deixà a tot-hom atontat; la fera al sentir l'espetec de la

descarga atmosférica pegà embestida, i agafant amb ses banyes al novell torero, l'hi portà penjat bon ràto, lleansantlo després com cosa menys-preuable.

Toreros i empleiats varen correr a distreurer la fera; mes ja era tart, sols pogueren recollir sense vida al desgraciat que jeia en la arenosa catifa, mullada per la pluja i per la sang de son cos.

Altre volta s'han tacat de sang els llassos verts i negres *divisa* de la *ganaderia*... no amb sang de torero que cobra, sinó amb sang del infeilis que enlluernat pels magnífics sous dels professionals del 'perill cerca distingir-se, probar sort, per si ell també pogués serne de torero.

Preguem perque li sia lleugera la terra que el cobreixi...

I amb l'ànim deprimat pel trist final de la correguda de toros, i amb lo cor plé de tristors vareig sortir de la plassa, dient entre mi: ¡Mai més, mai més!

L. RIERA FORNS.

Himne a la Senyera

de l'Orfeó Patria de la Joventut Católica
d'aquesta vila

Alsat, alsat gallarda Senyera,
i desplega't damunt nostres fronts,
que faràn unió falaguera
ta florida i les nostres cançons.

A la Fé sagrada
donarem cantars;
i a la Patria amada
i a les nostres llars.
Puix, de nostre poble
tots els sentiments,
baix la ensenya noble
brollaràn potents.

Alsat, alsat, gallarda Senyera, etz.

A la teva planta
respirant calor,
sonarà vibranta
la cançó d'amor,
que es del cor eixida
i en mon llavi acud
com un crit de vida
crit de joventut.

Alsat, alsat, gallarda Senyera, etz.

Tu sabs abraçarnos
a petits i grans,
per a rebordar-nos
que tots som germans.
¡Oh, Senyera amiga
joia dels cantors
nostres cants abruga
com els nostres cors!

Alsat, alsat, gallarda Senyera, etz.

B. PARRAMÓN.

L' ORFEÓ CATALÀ A PARIS

Lletra de Paris.

Estimats amics de FESTA: L' arribada a la gran urb, fou un deliri per l' entusiasme i crec que 'ls francesos volien que sense treuren-s la pols del viatge, ja 'ns posesim a cantar.

Lo primer que vareig trobar a faltar al arribar, va ser un camalió per que 'm traginés uns quans encarrecs que portava per uns amics i no hi va haver altre remei, vareig tenir que agafar un cotxe. Per lo vist a París no hi ha camalions. Quan torni m' arribaré al Pla del Os recomanant als desocupats que vagin a París a fer fortuna.

Disposat a veure coses que no hagués vist a Barcelona, no 'm fixava en lo que 'm deien.—Miri quans autos, quans cotxes, això es un torbellí. El *Metro* ¡ah! això ja es altre cosa. D' això no 'n tenim nosaltres. I sobretot ¡la bona vista que té! (?)

També tenen un altre cosa que 'ns falta per lo molt que vesteix. Records de *Napoleón*; tot es *Napoleón*. Sembla que els republicans francesos siguin imperialistes. La tomba de *Napoleón*. La espasa de *Napoleón*. La carroça de *Napoleón*, les sabates de *Napoleón*, tot es de *Napoleón* i tot això resulta molt *épatant*.

He tractat molts *messieurs* sense entendrels, en canvi he parlat amb quelques *madames* i *Mademoiselles* i ens hem entés perfectament, doncs son tan *chamantes* i tan *tout à fait gentilles* que farien perdre la serietat d' aquest pare de família.

Ja vos en dire un *petit mot* en tornant perqueare hi ha massa gent que 'ns escolta i no m' agraden xafarderies.

També he observat que hi ha pobres a París. Jo que 'm pensava que això era Xauxa.

El concert donat als Camps Eliseus, fou un exitàs.

El públic dret demanant el bis, més sense deixarnos cantar amb els aplaudiments.

Al finalitzar el concert la ovació fou delirant, durant més de 20 minuts, les aclamacions al Orfeó, a Calatogne, a l'Espagne, a Millet, etz.

Plou més sovint de lo que seria convenient.

També ens hem mullat perque els parisencs encare no han posat un toldo perque els visitants no siguin molestats per la pluja. Això si que seria *épater les paysans*.

Lo que si han ideat als Magatsems del Louvre es posar un mosso a la porta molt serio, vestit amb llurea i amb un gros paraigua vermell a la mà, com aquells dels rectors de fora.

Trobo que al cap de munt de la Torre Eiffel hi faria una patxoca de ca 'l ample un paraigüet aixís. Penso parlarne amb el *maire* un rato que tingui.

El concert al Trocadero escuso dir que també ha anat molt bé, encare que el local no té les condicions d' acústica que haurien sigut menester.

No podem donar quatre passos que no 'ns trobem amb mitja dojzena de retrataires, de manera que d' aquesta feta, els orfeonistes es segur que 'ns farem populars.

He observat que hi ha bon xic de *sans façon*, doncs he vist moltes parelles que sense parar-se en barres, se fan petons devant de la gent. Jo m' he ruboritzat d' allò més.

Moltes més coses us diria però si tinc ocasió ja us tornare a escriure.

Rebeu una encaixada del vostre amic

FRANCISCO MONEREO.

"Polarina": Elixir dentífic i su rival.

FESTA

La Florista

I

¡Si n' hi feia de passades
carré amunt i carré avall
el jovent de Sant Gervasi
quan surtia al seu portall!...

Al davant de casa seva
no s' hi feren herbes mai;
puig bé prou que se 'n cuidaven
els galans que suspiraven.
per poguer-la arreplegar.

II

La Roser ni s' hi parava!
rés d' orgull ni vanitat!
amb més goig veia una rosa
que una agulla de diamants.

Sense pare i sense mare,
dès que va complir 'ls dotze anys,
se pot dir qu' era sa joia
lo poguer treurer la toia
més bonica del mercat.

III

Siguent tot son patrimoni
el tros d' hort dels seus passats,
per les flors tan sols vivia
puix les flors li daven pa.

Prò 'l capoll... se tornà rosa;
el seu cor... volgué altre esplai;
i 's va fê amb una parella
de coloms, sens fel, com ella,
que sigueren sos companys.

IV

I al cap-vespre, quan el dia
dona 'l bés als campanars,
els coloms del niu surtien
sols per veurer-la regar.

Al tenir les flors *contentes*
se 'n anava al emparat
i 'ls coloms també hi anaven,
i en sa espatlla, li pregaven
amb amor que 'ls dès sopar.

V

¡Quin idili!... Amb sa boqueta
que 's badava tremolant,
amb carinyo repartia'ls
un grà al un i al altre un grà.

Prò vingué que la coloma
feu quedá 'l colom a dalt,
i allavors la Rosè hermosa
compadint a la gelosa
repartials ho amb la mà.

VI

Al matí, quan l' auba esquinsa
el vel negre amb dits rosats,
la Roser, com papallona,
pel jardí voltava ja.

Les més belles flors cullia
per portar-les a mercat
i 's venien desseguida;
puix son bés de despedida,
les 'cabava d' embaumar.

VII

Diu que un jorn, com fent l' aleta
l' esparver volta l' espai,
pel davant de sa parada
ronsejava aivós galan.

—¿Quant ne vols, bella florista,
d' eixes toies i eixos rams?...—
I sens' esperar resposta,
treu un' unsa, se li acostà,
i li tira al devantal.

VIII

—Oh!... no ho valen!...—respongué ella
mig confosa i tremolant.

—Doble preu té n' ofereixo
si allà on visc les vols portar.—

—Jo les planto, jo les rego,
jo les cullo amb propia mà,
i les venc... per ma sort trista!
no ofenguèu a la florista;
teniu l' unsa... i ¡Deu vos guard!—

IX

—No t' ofenguis, Rosè hermosa,
(feu 'llavors l' aivós galàn.)

que 'l que vol tan sols ta ditxa
no pot pas ofendret mai.

Desd' avui tes flors son meves;
a ta casa iràn mos criats;
puix com jo 't faré ma esposa,
no vull pas véuret, hermosa,
cap mes dia pel mercat.—

X

I aixís fou: Passaren dies
i setmanes van passar,
i passaren aixís mesos
i fins van passà alguns anys.

Ni un sol dia 's descuidaren
els criats d' anà a cercar
lo paner qu' ella guarnia...
tot perdent en alegria
lo qu' en or 'nava guanyant.

XI

Prenent per amor del jove
la constancia dels criats,
cada dia l' estimava
amb més forsa i més que mai.

I cumplint lo que manar-li
va aquell cop qu' amb ell parlà,
sols surtia 'ls jorns de festa
per 'nà a missa, i estant llesta
ni passava pel mercat.

XII

Com que sols li daven pena,
els coloms va regalar,
i les flors, assedegades,
se li anaven coll-torsant.

Els clavells, quan 'prop passava,
no 's dalien com abans,
i les roses qu' ans s' ajeien,
de vergonya, quan la veien,
dàva'ls joia avui son plany.

XIII

—Me va dir que fora seva,
la Roser deia plorant;
si perdés eixa esperansa
moriria de pesar.—

I passaren aixís mesos,
i passaren aixís anys,
i plorosa, sola i trista,
suspirava la florista
per el seu rumbós galàn.

XIV

Els criats d' una Comtesa

diu que un dia hi van anar
demanant-li una corona
de flors blanques, naturals.

Que hi hagués malta, gardènia,
llessamí i violé imperial;
prò que, com s' enmaridava,
la Comtesa li pregava
que li anés ella a posar.

XV

La Roser feu la corona;
un cop llesta anà al palau;
prò al anà a ensenyar-la al nuvi...
caigué a terra, sanglotant.

El galan la va coneixer;
devant seu s' agenollà;
i al morir-se la florista...
va posars' la terra trista
però 'l cel... ¡s' asserenà!

Ramon Surinach Baell.

Nena i nina

—¿Veus? si jo no hagués sigut bona minyona,
lo meu papà no t' hauria comprat.—¿M' estimes
are?... ¡Ai la meva reineta i que ets maca!... ¡Es-
tic més contenta amb aquesta nina!... ¡Si ella es
una prendeta!... ¡Es l' hermosura de casa meva!
¿Oi que sí?... ¡Quina cabellera més fina que tens...
i quines arrecades més remaques que portes...
¿Qué també té les va comprar el teu papà? ¡De-
vies ser molt bona minyona quan estaves a casa
teva!... ¿No 'l feies enfadar mai?... ¿No? ¡Doncs jo
sí, però després li demano perdó!... Escolta: Si
sempre fas bondat, diré a la mamà que 't talli
un vestidet de color de rosa i jo té 'l faré en el
col·legi... ¿Sents, maca?... la nena no vol que
vagis amb camisa sola... ¿No saps que això es pec-
cat?.. ¡Ai si Nostre Senyor ho sapigués! ¡No 't
deixaria anar al Cel, perquè allí no 'n volen de
nenes despullades! ¡Les monges del meu col·legi
sempre diuen *que todas las nenas han de ser honestas
en el vestir...* i tu no 'n vas gaire!... ¡Ja 't dic jo
que si te vegessin, que anaves aixís, ja 't podries
preparar aquest pandero que tens! ¡Prou me sem-
bla que amb la palmeta te farien pam, pam! ¿Te
penses que peguen poc fort?... ¡Fins fan plorar i
tot!... ¡Però jo no vull que la castiguin, perquè ella
ja serà bona minyona!... ¿Oi que sí?... Després, té
faré una camisa amb mànigues llargues i *sin es-
cote*, i uns pantalons tancats com porten totes les
nenes *pueriles*... ¿Estaràs contenta?... ¡Jo no sé
que 't faria! ¡Fins te'm menjaria a petons!... ¿Qué
també saps tancar els ulls?... ¿Si?... ¿Veiam?... ¡Ai
que es hermosa! ¡Mireu com dorm!... ¡Si ella tenia
una noneta més grossa!... ¡No feu soroll! ¿Sen-
tiu?... perquè se despertaria. ¡Noneta, nonina!
¡Nonina, non-non! ¡Pobreta!... ¡Pobreta!... ¡quina
son tenia!... Are la taparé amb lo mocador de mo-
car perquè no s' encostipi. ¡La mamà també m' a-
cotxa quan soc al llit... i me fa més pe tons!...
¡I 'm canta unes cançonetes!... ¡Ai!... ¡Are me

recordo que no li he fet dir lo Pare Nostre ni
l' he senyada!... ¡Au... tu... no si val... t' has de
despertar, perquè després a la nit te sortirien els
dimonis i t' agafarien!... ¡Mireu com s' ha desper-
tat tota soleta! ¿Qué no tens més son?... ¡Dignes,
no, encare no som al vespre per anar a dormir!...
quan la nena s' en anirà al llit, ella també ani-
rà al seu. Are diré a la mamà que me la guardi,
perquè encare haig d' estudiar la gramàtica i fer
la qüenta. Quan plegui ja tornarem a jugar.

Santiago Roy

AFANY

Dolça i bella Catalunya
mare meua del meu cor,
diu que qui de tu s' allunya
prompte mor de mal d' anyor.
Voldria sè a terra llunya
per passar-ne aital tristor.
quin plaër, ¡oh Catalunya!
morir per lo teu amor.

VICTOR MORA ALSINELLA.

En el número passat nostre il·lustrat amic en
Francisco X. Vergés, comentant l' hermós llibre
d' en Josep Elías de Molins titolat *La obrera en Ca-
taluña, la ciudad y el campo* es dolia amargament
de lo mal pagat de la feina i les pessimes condi-
cions del treball fossin causa de la terrible mor-
tandat d' obreres que pagan un crescut i despro-
porcionat tribut a la tuberculosi, en especial a
Barcelona (i qui diu Barcelona diu cualsevolga
gran capital del món).

El nostre amic recomana la difusió de la obra
esmentada i com que además de tenir molt de ta-
lent, es en Vergés home de sentiments altruistes-
es mostra optimista, creu que encare queden per,
sones de prou bons sentiments per a arribar a
convertir en realitat els propòsits generosos de
la Lliga de compradores.

Al! amic Vergés, com sento no poder compar-
tir les seves caritatives il·lusions. La dóna es la
més terrible enemiga de la dóna; entre 'l dilema
de no poder estrenar tal dia un vestit (o lo que
sia) sabent que Fulana i Mengana l' estrenaràn
i sacrificar a les pobres obreres que tenen de con-
feccionar-lo treballant dia i nit sens reposar ni
tan sols per a menjar, no ho dupti, es decidirà per
l' últim; decidir a una senyora a que renunciï a
portar una prenda cualsevol, inverosimilment ba-

FESTA

rata i que tinga una semblansa amb una altre de preu elevat que ella no pot adquirir, es treball superior a totes les forces i talents de cap ser humà.

A Barcelona es reparteixen a mils els prospectes de botigues oferint a preus irrisoris tota mena d'articles; aquest humil cronista n'ha tingut a les mans que anunciaven abrics de senyora a una pesseta, brusses a trenta cinc céntims, etc., i aquest pobre escriptor s'escalfava el cervell rumiant com diastre s'ho podia fer el que ho venia per a que, ni confeccionant-ho amb desperdici, pogués vendre-ho a n' aquests preus i encare guanyar-hi! ¿Qui ho havia de pagar? La obrera a qui tenia d'escatimar-se-li el preu del seu treball.

I després de tot això seguirem celebrant *Festes de la flor*, *Kermesses* i beneficis per a recullir diners per a la construcció de sanatoris de tuberculosos, obligant amb aquest motiu a les obreres a que forsin la màquina per a enllestir els vestits i sombreros que tenen de lluir-se en aitals actes, parodiant amb això al célebre Juan de Robles.

I després ens escandalitzem de la espantosa creixensa de la prostitució i fins hi hauràn esperits forts i mascles que protestaràn de la invasió de les dones en el camp d'activitat dels homes (despatxos, comersos, carreres).

Desenganyis joh generós amic! això no tindrà remei mentres existeixin ciutats on les dones es veigin cada dia en els passetjos i llocs de reunió, ostentant les últimes *creacions*, envejant-se i criticant-se unes amb altres, on sigui objecte de burles la que passats vuit dies després de haver comensat la *temporada* encare no vagi de cap a peus habillada com manen els cànons estúpits de la moda, on hi hagin redentors que visquin a costelles del pròxim, on hi hagin tans *filàntrops* d'anomenada, on se celebrin tantes festes de Caritat i on hi manqui el verdader altruisme.

Mentres a Barcelona (com a tot arreu) amb l'escusa de recollir fondos per a els pobres la gent es diverteixi, mentres no s'acudeixi a remeiar les necessitats sense pendrer-les com a pre-texte per a celebrar festes i lluir i veurers el nom en els diaris, mentres subsisteixin tots aquests motllos convencionals, cregim, el mal que vostè lamenta no té remei.

I plego, amic Vergés, demanant-li perdó si no puc sentir-me tan optimista com vostè, pot esser degut a que no tinc la seva bondat; plego perquè avui ho veig tot negre i diria *verdades como puños* i com que també hi han *puños como mientes* val més que calli.

BARCINONENSIS.

INTIMA

Encare a voltes hi passo,
i encare 'm sembla que 't veig
abocada a la finestra
fent me adeu amb els ditets.
I això que en aquella casa
que no hi vius, ja fa molt temps,
però amb el recort, passant-hi
encare 'm sembla que hi ets.

JACINTO CAPELLA.

Festa cultural

Expléndides prometen ser les festes amb que l'Orfeó «Pàtria» d'aquesta vila, secció de la «Joventut Catòlica» de la mateixa, celebrarà el dia 28 d'aquest mes la benedicció de la seva riquíssima senyera, actualment exposada a la casa d'Isidre Tort, del carrer d'Alfons I d'Aragó.

Pot jutjarse pel següent extracte del programa:

A dos quarts de set del matí, comunió general pels orfeonistes, amb plàtica preparatoria pel senyor Vicari d'aquesta Parroquia, Reverent Narcís Pomés.

A les deu, sortirà del local de la «Joventut» la senyera acompanyada per tots els orfeonistes, dels dos sexes i de la reputada orquesta «Els Escolans», de Sant Sadurn de Noia, per a dirigir-se a l'Església parroquial, on se celebrarà un solemne Ofici, quina música, escrita expresament pel inspirat compositor mestre Miquel Blanch, director del orfeó, serà cantada per aquest, ocupant la sagrada càtedra l'eloqüent orador sagrat Pare Miquel de Barcelona. Acabat l'ofici, tindrà lloc, pel senyor Rector, Reverent Joan Basany, la solemne benedicció de la senyera, que serà apadrinada per nostres distingits compatriotes, els esposos en Miquel Roca i Rodón i na Dolors Farrés de Roca.

Finida la benedicció, l'orfeó se dirigirà a la Casa de la Vila per a saludar al Municipi i a la dels padrins, en quins llocs cantarà algunes de les més escullides pessas de son repertori.

A la una de la tarde, tindrà lloc un banquet íntim servit en el conegut «Hostal del Sant» amb l'assistència dels orfeonistes i socis protectors que vulguin acompanyar-los.

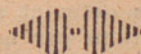
A les cinc en punt i en el mateix local de la «Joventut», espléndidament adornat i habent-se embalat l'espaió pati, per a major cabuda, se celebrarà un gran Concert a càrrec de dit «Orfeó», acompanyant algunes de les pessas la dita orquesta, en quin concert, ademés de les més selectes del repertori, se cantaràn per primera vegada *L' Himne a la senyera*, lletra del poeta en Baldomer Parramón, música del mestre Blanch; *El Rossinyol*, del mestre Màs i Serracant; *La Nina encantada*, del mestre Morera; la balada gallega *Negra sombra*, del mestre Montes; *Cant a l' alossa*, de Mendelsson, i un *Choral*, de Back; finalisant amb *Pàtria Nova*, de Grieg.

S' estrenarà en dit acte una magnífica decoració tancada a fi de recullir les veus, pintada expressos pel soci orfeonista en Josep Ventura.

Abans i després del concert prologarà l'acte i clourà respectivament, en Lluís Puiggari i el nostre Director en Miquel Gras Vila.

Assistiràn a dites festes les autoritats locals degudament invitades.

En nostre número pròxim farem la resenya de dits actes que tan enalteixen a la nostre vila i quins principals esforços deuen agrair-se en primer lloc al mestre Blanch, al Rector Mossén Basany i al President de la «Joventut Catòlica» en Joan Capdevila.

POSTALS

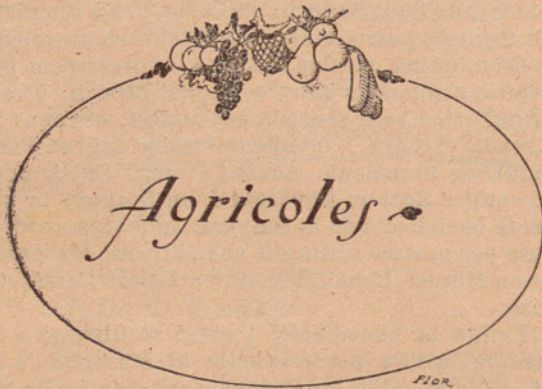
I

¿Ho veus dona? ja ha arribat
aquell jorn que tan volies;
avui, tot seràn follies
i demà... ¡ja hauràn passat!

II

Si l' amor que 's tan sincer
en ton cor no hi troba estada,
diguem, dona esbojarrada;
¿de que 's compon el teu ser?

LLUIS PUGÉS.

LA CULLITA DE MONGETES

Un dels errors en que cauen els nostres agricultors i que 's costum generalitzada l' emplear fems per a adobar les mongetes es un procediment de totes maneres absurd i que no té fonament raonat, doncs els fems contenen principalment nitrógen, element que l' esmentada planta, com totes les lleguminoses, absorbeix de l' atmósfera, no havent de menester per lo tan que se li proporcioni en forma de substancia fertilitzant. Les mongetes per el contrari necessiten molta més cantitat de potassa i d' àcid fosfòric que les que 'ls hi pot proporcionar una bona afemada.

D' això tenim, doncs, que l' aplicar adob de quadra en aquestes plantes, per a l' agricultor una gran quantitat de nitrógen a la cullita li resulta migrada per la falta dels fertilitzants fosfopotassics.

Sortosament aquest erro comensa a desfer-se i en algunes províncies espanyoles s' han donat compte de lo que més els convenia i ja comensen a utilitzar el superfosfat, més prescindeixen de les sals potassiques i aquest sistema es també defectuós com el primer, perque les mongetes son molt àvides de potassa.

Anem a donar una proba patent de lo que estem dient i es la següent experiència feta a León per D. Santos Sánchez, qui va fer un experiment dividint un camp en tres parcelles. Va adobar la primera amb 15,000 kilograms de fems per hectàrea i la cullita de mongetes que obtingué en aquest troç de terreny va esser de 2,500 kilograms. En la segona parcela va aplicar 500 kilograms de superfosfat de calcs, obtenint amb això un rendiment de 3,111 kilograms per hectària. I per fi en la tercera parcela a més de 500 kilograms de su-

perfosfat de calcs, hi va aplicar 200 kilograms de cloruro potassic, obtenint el rendiment de 5,343 kilograms de mongetes per hectària.

Com se veu d' una manera indubtable, la producció de la tercera parcela (amb adobs fosfatats i potassics), fou més del doble de la obtinguda en la parcela adobada unicament amb fems i que no empleant la potassa en la segona parcela, disminueix la cullita d' una manera considerable.

Pensem que sobradament hem demostrat amb aquestes xifres i moltes altres que podriem citar, la conveniencia per els nostres agricultors de prescindir dels fems en el cultiu de les mongetes, recorrent al empleu dels fertilitzants químics a la dosis de 400 a 500 kilos de superfosfat i de 150 a 200 de cloruro de potassa per hectària, enterrant els esmentats adobs per medi d' una treballada alguns dies abans de la sembra.

JOAN DE CAMPOS.

Una tradició

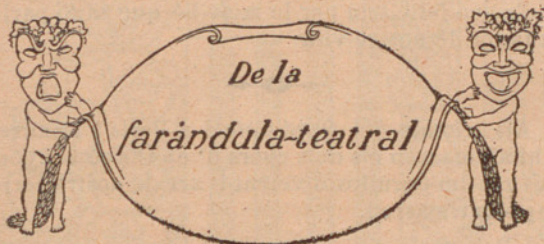
*A Molins de Rei
no hi ha gens de pols.*

Amb motiu de la riuada que va ocórrer l' any passat, en els dies de més festa que es celebren durant l' any, uns músics molt de la gresca en el Centre van cantar, al compàs d' airosa polka de les que als morts fan ballar, aquestes dues ratlletes que encapsalen eix ren àns com a ironia contraria de les que deien cada any. I aquestes festes de Corpus nos havem trobat igual com si estés en el programa la gran plaga de la fanc que ha estat, com la que patiem de la pols dies passats, una verdadera engunia i una gran calamitat. Prò heus-aquí que an a l' església quan l' ofici solemniat que es va celebrar diumenge estava a punt d' acabar's varen repartir dos homes al ajuntament i empleats de la casa de la vila uns instruments molt estranys que eren com unes pantalles ornades de tres costats de borles verdes i rojes i que per l' altre costat s' hi enganxava un tros de mànec per tenir d' on agafal's. En bona fé que jo 'm creia que aquella gent al marxar amb aquelles, diguem, pales treurién d' arreu la fanc Prò després vaig enterarme

FESTA

que no eren més que ventalls
per llui al sortir d' ofici
per causes tradicionals.

LIBORI.

CENTRE CATALANISTA.—La nit del 14 se donà una acurada representació de la xamòsa comedia de costums ampurdaneses, del inspirat comediograf en J. Pous i Pagés, *L'endemà de bodes*, per la companyia del primer actor en Joan Santacana. L'obra, ja de sí un xic difícil de interpretació, fou un èxit per la companyia, que verament mereixia més ovacions de les que se li donaren. S'hi distingiren especialment les senyoretas Mestres i Fornés, encarregades dels papers de *Roseta* i *Pepa* respectivament. El senyor Santolaria molt bé en el *Cinto*. L'actor senyor Sirvent brodà d'una manera magistral el paper de *Quirse*. El senyor Santacana molt bé en el primer i segon acte, essent llàstima que en el tercer no estigués tan acertat. Els senyors Calvo, Bello i Vilanova ajustaren el bon conjunt de l'obra.

Acabà la funció amb la representació de la comedia en un acte d'en Camprodón *La tornada del titó*, que fou molt ben desempenyada per la senyoreta Mestres, i senyora Verdier i els senyors Sirvent, Bello i Santaularia.

Programa afalagador tan per part de les obres, com de la companyia, que atragué a n'aquesta entitat una tan nombrosa com escullida concurrència.

MANELIC.

JOVENTUT CATÓLICA.—El diumenge de Corpus a la nit se celebrà una funció teatral composta del drama líric *El castell de Montsolí* i la pessa còmica *Curridos*. En ambdues obres foren aplaudits els senyors que hi prengueren part.

Molt bé el mestre senyor Blanch, encarregat de la part musical.

La concurrència sortí més que satisfeta.

V.

CIRCOL TRADICIONALISTA.—Al obgec- te de celebrar plegats el primer aniversari de la seva fundació i la Festivitat de Corpus, la Junta directiva d'aquest Centre organitzà una vetllada literaria-teatral, que tingué lloc la nit del 14; essent un verdader èxit per totes les parts que treballaren en la realització de la meteixa.

El local estava abarrotat de gent, essent insuficients els seients que hi havien i tenint molts que passar la vetlla drets.

Amb l'obra *Nit de Reis*, comensà la funció, essent presentada amb tota propietat i desempenyada admirablement per tots els jovincels que hi prenien part, especialment en Pardo, Andreu

i Carbonell. El nen Marcel Bosc, en feu una veritable creació del paper de *Millet*.

Seguidament se representà el drama *Cors que sen'en*, executat amb molta justesa pels aficionats senyors Canalias, Saló, Vives, Jornet i Carbonell.

Què direm de l'obra còmica *L'oncle Bernat*, original d'en Miquel Gras?

Durant la representació de la meteixa, el públic no deixà de riure ni un sol instant, degut sens dubte a les situacions còmiques de l'obra, per cert molt ben escrita, i a la inmillorable creació que 'n feren els senyors Canalias, Vives, Saló i la senyoreta Romeu.

L'oncle Bernat es una obra que fa passar un rato molt divertit, plena de *chistes* de bona mena, i que 's fa interessant des de la primera escena, per raó del assumpte que forma l'argument.

Rebi el senyor Gras nostre més coral enhorabona.

La senyoreta Romeu, en totes les tres obres, digué son paper amb molta cura, demostrant les diferents condicions de verdadera artista que poseeix.

Com ja es costum en aquest Centre, durant els intermedis se recitaren poesies per les senyoretas Pardo i Riba. Quan ja s'havien fet tots els números del programa, sortí al palc escènic la senyoreta Maria Arús, recitant dugues hermoses poesies, que foren premiades amb forts aplaudiments.

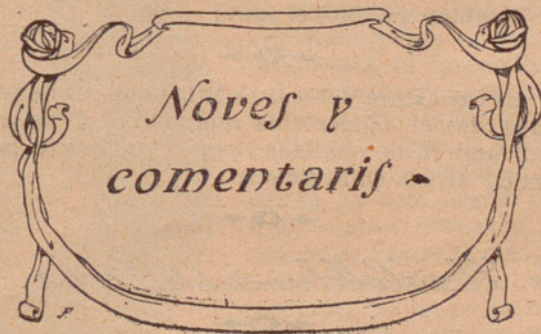
El públic ne sortí satisfet de la vetllada.

QUIN.

CINE DELICIAS.—Amb les sarsueles castellanes *La señora Capitana*, *Noche de Reyes*, *La reina mora* i *El amor que huye*, se va presentar devant d'aquest públic, la nit del diumenge de Corpus, una modesta companyia sense més pretensions que les de fer passar un bon rato al auditori, que era bastant nombrós.

L'interpretació de les quatre sarsueletes deixà satisfet al públic que aplaudí en algunes ocasions.

X.

Avis

Ferms amants de les lletres catalanes, oferim les columnes de FESTA a tots els que tenint aficions literaries i mèrits suficients no poden publicar els seus treballs per falta de lloc on fer-ho.

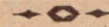
No cal dir que 'ls treballs seràn examinats escrupulosament per a que no desdiguin dels que publiquem habitualment.

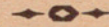
Advertim als nostres subscriptors que amb aquest número comensa el quart trimestre de subscripció.

Degut a causes involuntaries, no podem inserir en el present número el retrat de nostre amic i col·laborador en Rafel Folch i Capdevila; ho farem en el pròxim.

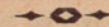

Ja estan restablerts de les malalties que sofrien els nostres amics en Josep Mestre Puig i en Francisco Rodón. Ho celebrem de veres.

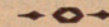

En el passat número i a conseqüència de haver-se retirat un treball inspirat en una petita poesia de Mossén Cinto, va apareixer, per una equivocació d'impresma, dita poesia firmada per l'autor del article de referencia. Quan varem adonarnos la edició ja estava entregada a Correus, no essent possible retirarla.

Lamentem la equivocació i suposem que 'ls nostres llegidors amb son bon criteri hauràn subsanat la falta.

En aquest número havem tingut de suprimir la *Cançó de la terra* corresponent, degut a que l'encarregat d'aquesta secció en F. X. Pons ha tingut de marxar amb l'*Orfeo Català* a Paris i Londres.

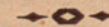

Havem rebut el primer número de *La Nostra Bandera* a qui desitjem molts anys de vida i complert acert en la seva actuació.

Establím gustosos el canvi.

La caricatura del mestre Millet que publiquem en el present número, es reproducció d'un treball amb fusta retallada i pintat pel nostre bon amic l'artista en F. Monereo.

Elisir Callol remedi de les Débiles

El dia 14 va celebrar-se la professó del Corpus que va resultar molt lluida, essent presenciat son pas per una nombrosa concurrència on destaven els elegants vestits de les nostres hermoses convilatanes.

Durant els dos dies de festes, els gegants que recorregueren la vila, van fer les delícies de la gent menuda.

Els balls celebrats a «El Local» i «Café Nou» es vegeren molt concorreguts, aixís com el del

«Centre Catalanista», abundant en tots ells un esplet de xamoses noies que feia goig de veure.

Ni la més petita nota discordant va venir a alterar les alegres i animades festes celebrades a Molins de Rei, encar que no podia succeir d'altre manera.

Ens en felicitem per lo molt bé que això parla eu favor de nostre vila.

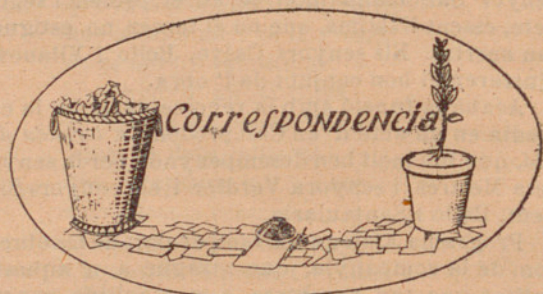

Als triomfs del *Orfeo Català* a Paris i Londres s'hi afeigeixen els dels chors d'en Clavé a Lyon. Ens sentim orgullosos veient l'art de nostra terra imposantse arreu.

Ve repetint-se amb sobrada freqüència el cas de que siguin mossegades les criatures d'aquesta vila. Hem de lamentar un cas greu ocorregut a una preciosa nena fa pocs dies.

Els gossos campen per llurs respectes, fent de les seves, sense morrió i fora hora que els veïns se preocupessin un bon xic d'aquest assumpte, per lo qual seria convenient sentíssin una mica d'amor al pròxim i 's determinessin a posar morrió a tals bestioles a fi de evitar mals com els que avui lamentem.

M. Palerm. En el treball que 'ns envia hi ha conceptes bonics. Vosté ho titula *Sonet*, però nosaltres estem segurs de que no ho es. Envii quelcuna altre cosa. — *Ramón Gorch.* Estem convençuts. No 's molesti més escrivint, per que Deu no l'ha cridat per aquest camí. — *Joan Roca.* No 'ns agrada, encare que està molt ben rimat i ben accentuat. — *Antoni Arman.* No 'l podem aprofitar. — *Salvador Socias i Farnell.* En cartera. — *Frederic Badia Soler.* Anirà. — *Ricart Roig Arderius.* Es molt dolent i ademés es massa pujat de color. — *Francesc de P. Ribera i Font.* Anirà. — *Pere Rocamora i Feliu.* Per qué en diu poesies dels seus treballs? En efecte, creiem que farà molt bé trencant la lira. — *José M.ª Sastre i J.* Està molt ben escrit però creiem té poc interès pels nostres lectors. Enviis quelcom més. — *Miquel Saperas.* Hi ha quelcuns cants molt ben expressats, d'altres no tan. Els publicariem tots si 'ns autoritssés per retocar el 3, 4 i 5. — *Enric Perbellini.* Es molt bonic el vers que 'ns envia. Llàstima de dues llicencies poètiques que hi ha, que tenim por fossin massa discutides. Son les paraules *Carenal* i *fullat*. Enviis quelcom més i si li sembla arregli el vers de referencia. — *J. Fontraller.* Quan hem rebut lo seu treball teniem ja compost el número. — *Juli T. Coma.* Hi han conceptes molt bonics, però el conjunt el trobem fluix. — *Victor Mora Alsinnella.* Qualsevol moment passarem pel seu despatx. — *Pere Molins Robert.* Nosaltres contrariament a lo que vosté escriu, afirmem que no es poesia. — *J. R. S.* No pot anar. Mercés, no 'n volem de diners. Si fos bó ho publicariem i encare li agrairiem. — *J. Puig.* Sentim dir-li que no 'l podem complaure. — *Antón Salas Utesa.* Bé en el fons però mal versificat. — *Ramón Puig i Bosch.* Ho trobem insuls. — *M. Alerany.* En cartera.

Imp., Alfons I d' Aragó, 39.—MOLINS DE REI